

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **KOPPA, v. o. s.**, se sídlem v Liberci, Hvězdná 491/21, správce konkursní podstaty úpadce Textilana a. s., se sídlem v Liberci, Jablonecká 29, zastoupeného Mgr. Ing. Martinem Pintou, advokátem, se sídlem v Liberci, Mozartova 679/21, proti žalovanému: **Finanční úřad v Liberci**, se sídlem v Liberci, tř. 1. máje 97, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 17. 8. 2006, č. j. 59 Ca 123/2005 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci společnosti KOPPA, v. o. s. na náhradě nákladů řízení částku 5712 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Martina Pinty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Finanční úřad v Liberci domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 17. 8. 2006, č. j. 59 Ca 123/2005 - 26, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 17. 8. 2006, č. j. 59 Ca 123/2005 - 26, zrušil k žalobě společnosti KOPPA, v. o. s., správce konkursní podstaty úpadce Textilana a. s., pro nezákonnost rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci (dále též „finanční úřad“) ze dne 17. 10. 2005, č. j. 183287/05/192913/5300 o reklamaci a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 19. 9. 2005, č. j. 164320/05/192913/5300, ve věci převedení přeplatku finančního úřadu na dani z přidané hodnoty za měsíc červenec roku 2005 ve výši 6073 Kč, vykázaného ke dni 5. 9. 2005 na nedoplatek finančního úřadu na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, vykázaného ke dni 5. 9. 2005 ve výši 986 272,30 Kč.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z judikatury Ústavního soudu (nálezy ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. III. ÚS 208/05, ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04), v nichž Ústavní soud vyslovil odlišný právní názor, než který ve svém stanovisku ze dne 29. 4. 2004, č. j. Sst 2/2003 - 225 vyslovil k otázce nakládání s přeplatky u subjektů nacházejících se v konkursu Nejvyšší správní soud. Krajský soud tedy vyslovil, že ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání je ve vztahu k § 40 odst. 11, § 59 a § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní a poplatků“) speciálním ustanovením. Není proto přípustné započtení přeplatku na nedoplatek u jiné daně v případě, kdy je na daňového dlužníka prohlášen konkurs. Závěry, vyplývající z judikatury Ústavního soudu, byť se týkaly toliko ustanovení § 37a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění platném do 30. 4. 2004, vztáhl krajský soud plně i na ustanovení § 105 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro rok 2005 (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), které bylo v předmětné věci aplikováno finančním úřadem.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný finanční úřad jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku zákonnosti jeho postupu podle § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. S poukazem na toto ustanovení má za to, že po prohlášení konkursu lze vyměřený nadměrný odpočet vrátit pouze v případě, pokud daňový subjekt nemá daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkursu. Dovozuje, že pokud nedojde ke zrušení uvedeného ustanovení Ústavním soudem, není oprávněn postupovat jinak než zcela v intencích uváděného ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty. Konstatuje, že doposud byla posuzována pouze ústavnost ustanovení § 37a dřívějšího zákona o dani z přidané hodnoty (tj. ve znění platném do 30. 4. 2004); toto ustanovení však mělo zcela jiné znění a neřešilo výslovně postup pro případ konkursu tak, jak již nyní stanoví § 105 zákona o dani z přidané hodnoty. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 17. 8. 2006, č. j. 59 Ca 123/2005 – 26, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce společnost KOPPA, v. o. s. (dále jen „žalobce“) se k podané kasační stížnosti vyjádřila tak, že rozsudek krajského soudu považuje za souladný se zákonem. Právě naopak postup stěžovatele považuje za „skryté započtení“, tedy postup, který je v průběhu konkurzního řízení protiprávním. Odkazuje při tom na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, zejm. na nálezy ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04 a ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. III. ÚS 24/05. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a současně mu přiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a došel k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

V předmětné věci je sporná otázka zákonnosti postupu stěžovatele jako správce daně při převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty vzniklého po prohlášení konkursu na úhradu daňových nedoplatků úpadce vzniklých před jeho prohlášením, tedy otázka přípustnosti započtení na majetek patřící do podstaty.

V projednávané věci bylo stěžovatelem aplikováno ustanovení § 105 zákona o dani z přidané hodnoty.

Ústavnímu soudu byl doručen dne 19. 6. 2006 návrh Městského soudu v Praze na zrušení ustanovení § 105 odst. 1 věty třetí zákona o dani z přidané hodnoty, a to textu „Prohlášením konkursu se daňové řízení nepřerušuje a po prohlášení konkursu se plátcí vrátí vyměřený nadměrný odpočet, pokud nemá daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkursu.“ (dále též jako „napadené ustanovení“). Městský soud tak učinil poté, co v souvislosti předchozí judikaturou Ústavního soudu a se svou rozhodovací činností v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) dospěl k závěru, že ustanovení § 105 odst. 1 věta třetí zákona o dani z přidané hodnoty, jehož má být při řešení věci sp. zn. 11 Ca 253/2005 použito, je v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

V odůvodnění svého návrhu Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) argumentuje nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 544/02, z něhož vyplývá závěr, že pokud obecný soud postupoval v rozporu s kogentní normou [§ 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání] a nerespektoval tak cíl tohoto zákona, neodůvodněně tak zvýhodnil jednoho z věřitelů, tedy stát zastoupený finančními orgány. Současně návrhové připomíná, že vztah správce konkursní podstaty a správce daně v daňovém řízení je vztahem veřejnoprávním. Proto také otázka, zda správce konkursní podstaty má či nemá právo na vrácení přeplatku na dani, či jakým způsobem má být naloženo s vratitelným přeplatkem, může být posuzována a rozhodována jen z hledisek a podle právních předpisů veřejnoprávních, nikoli podle těch, které upravují vztahy soukromoprávní. Taktéž přeplatek na dani ve smyslu ustanovení § 64 zákona o správě daní a poplatků je právním pojmem veřejného práva. V závěru návrhu Městský soud v Praze shrnuje s poukazem na konstantní rozhodovací praxi Ústavního soudu, že nesprávnou aplikací normy jednoduchého práva, která v posuzovaném případě umožňuje neodůvodněně zvýhodnění státu jako jednoho z věřitelů, by došlo k porušení ústavně zaručeného práva (čl. 11 Listiny) a proto navrhuje, aby Ústavní soud napadené ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty zrušil dnem, který v nálezů stanoví. V průběhu řízení pak Městský soud v Praze, ve smyslu ustanovení § 63 zákona o Ústavním soudu a § 95 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, navrhl změnu původního návrhu, a to, aby Ústavní soud vyslovil, že ustanovení § 105 odst. 1 věta třetí zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění před 1. 1. 2008, tj. ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 296/2007 Sb. (dále též „zákon č. 235/2004 Sb.“ nebo „zákon o DPH“), bylo v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny. Svůj návrh Městský soud v Praze odůvodnil skutečností, že napadené ustanovení bylo zákonem č. 296/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé zákony v souvislosti s jeho přijetím (dále jen „zákon č. 296/2007 Sb.“), zrušeno, nicméně jeho zrušení nemění nic na tom, že napadené ustanovení musí být i nadále aplikováno na právní vztahy, které nastaly za doby jeho platnosti a působnosti.

O podaném návrhu městského soudu rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06, jehož právním názorem k posuzované otázce vysloveným, je Nejvyšší správní soud vázán i v projednávané věci, která je po skutkové i právní stránce shodná.

Ústavní soud se již problematikou přípustnosti započtení daňových přeplatků na dani z přidané hodnoty na úhradu daňových nedoplatků v případě, že daňovým subjektem je úpadce, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, zabýval v řadě svých senátních nálezů, např. v nálezech sp. zn. I. ÚS 544/02, II. ÚS 35/05, III. ÚS 648/04, III. ÚS 41/05, IV. ÚS 408/05). K návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení ustanovení § 37a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 588/1992 Sb.“), § 105 odst. 1 věty třetí zákona č. 235/2004 Sb. a § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků se pak Ústavní soud předmětnou problematikou obsáhle zabýval v plenárním nálezů sp. zn. Pl. ÚS 12/06 (dostupný na www.usoud.cz). Závěry, ke kterým Ústavní soud dospěl ve výše citovaných nálezech, lze pak vztáhnout i na nyní Nejvyšším správním soudem posuzovanou věc.

Ústavní soud zde předně konstatoval, že z čl. 11 Listiny nelze žádnou interpretací dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka v daňových věcech reprezentovaného správcem daně, která by v případech vyhlášených konkursů vedla k jeho zvýhodnění a přiznávala mu privilegované postavení vůči ostatním konkursním věřitelům v souvislosti se započtením daňového přeplatku na úhradu daňového nedoplatku.

Otázkou možnosti započtení soukromoprávní a veřejnoprávní pohledávky, tj. zda ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání může jako ustanovení předpisu soukromoprávního zakotvit nepřipustnost takového započtení vedle soukromoprávních pohledávek i u pohledávek veřejnoprávních, vznesenou navrhovatelem i v nyní posuzované věci, se Ústavní soud podrobně zabýval ve shora zmíněném nálezu sp. zn. III. ÚS 648/04 (Sbírka rozhodnutí, svazek 38, náleží č. 145, str. 135), na který odkazuje i krajský soud. Jak v tomto nálezu Ústavní soud uvádí, nelze z dosavadní judikatury Ústavního soudu v tomto směru vyvodit zobecnění ohledně vyloučení možnosti vzájemného započtení soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Posouzení přípustnosti takového započtení odvisí od konkrétní pozitivněprávní úpravy, přičemž lze v této souvislosti odkázat na právní názor obsažený v nálezu Nejvyššího správního soudu ČSR ze dne 14. října 1932, č. 15.605 (Boh. A 10072/32), dle něhož „k tomu, aby právního institutu kompenzace, zavedeného v právu soukromém, mohlo být použito též v oboru práva veřejného, je zapotřebí zvláštního právního předpisu“. V otázce, zda za takovýto zvláštní právní předpis obsahující nepřipustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek lze považovat i ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV, vyšel Ústavní soud z konstatování, že v případě konfliktu dvou úprav jednoduchého práva stejného stupně právní síly, jež nota bene nejsou ve vztahu inkluze, nýbrž překrývání, je určení toho, která je úpravou obecnou a která speciální, dáno předmětem řízení (jenž je vymezen procesním návrhem). Obecnou je tedy právní úprava, jež z pohledu práva jednoduchého *prima facie* návrhem vymezený předmět řízení reguluje.

V uvedeném nálezu sp. zn. III. ÚS 648/04, stejně jako v plenárním nálezu sp. zn. Pl. ÚS 12/06, Ústavní soud, vycházející ze zásady priority ústavně konformní interpretace jednoduchého práva, dospěl k závěru, dle něhož ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV je zvláštním právním předpisem zakotvujícím nepřipustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek. Jako takové má proto ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV v pozici speciální úpravy přednost před úpravou obecnou obsaženou v ustanoveních § 59 odst. 3 písm. e), § 40 odst. 11 a § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, přičemž ústavně konformním výkladem uvedených ustanovení dochází k naplnění účelu a cílů zákona o konkursu a vyrovnání.

Ústavní soud, s přihlédnutím ke své dosavadní judikatuře, při posuzování obsahu napadeného ustanovení § 105 zákona č. 235/2004 Sb. z hlediska jeho souladu s ústavním pořádkem České republiky [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy] mimo jiné konstatoval:

„24. (...) Nyní posuzovaný návrh se vztahuje k právní úpravě daně z přidané hodnoty stanovené navazujícím zákonem č. 235/2004 Sb. účinným od 1. 5. 2004. Předmětná pozdější právní úprava v ustanovení § 105 odst. 1 věty třetí zákona o dani z přidané hodnoty oproti předchozí právní úpravě výslovně stanovila, že „prohlášením konkursu se daňové řízení nepřerušuje a po prohlášení konkursu se plátcí vrátí vyměřený nadměrný odpočet, pokud nemá daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkursu“. Zákonodárce tak pro období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2007 (tj. do novely provedené zákonem č. 296/2007 Sb.) upravil započtení daňového přeplatku na úhradu daňového nedoplatku kogentní normou neponechávající správci daně jiný možný postup *secundum et intra legem* než ukládá napadené ustanovení, tj. stanovil povinnost správci daně vrátit po prohlášení konkursu plátcí vyměřený nadměrný odpočet jen pokud tento nemá daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkursu.

25. Napadené ustanovení bylo zákonodárcem s účinností od 1. 1. 2008 zrušeno v souvislosti s přijetím zákona č. 296/2007 Sb., jímž byly vedle zákona o DPH novelizovány rovněž insolvenční zákon, zákon o správě daní a poplatků a některé další zákony. V důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona č. 296/2007 Sb. se k novelizaci zákona o DPH uvádí, že navazuje na změny promítnuté v textu návrhu novely zákona o správě daní a poplatků, přičemž tyto změny důvodová zpráva charakterizuje potřebou definovat daňové nedoplatky pro účely insolvenčního řízení. Zrušení napadeného ustanovení zákona o DPH zákonem č. 296/2007 Sb. je explicitním vyjádřením úmyslu zákonodávce s účinností pro futuro. V souvislosti s tímto zrušením napadeného ustanovení, k němuž došlo až po podání posuzovaného návrhu Ústavnímu soudu, změnil Městský soud v Praze svůj původní návrh a navrhl vyslovení protiústavnosti nyní již derogovaného předmětného ustanovení.

26. Podstatou návrhu je tvrzení navrhovatele, že s ohledem na jeho vázanost zákonem, a tedy i napadeným ustanovením, nemůže za období platnosti a působnosti předmětného ustanovení ochránit vlastnická práva konkursních věřitelů s ohledem na zvýhodněné postavení státu jako jednoho z konkursních věřitelů a napadené ustanovení proto sáhává v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny.

27. V souvislosti s navrhovatelem tvrzenou neústavností napadeného ustanovením je třeba se předmětným ustanovením zabývat v jeho vzájemném vztahu k ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV, tak jak to vyplývá i z navrhovatelova přesvědčení, že neústavnost napadeného ustanovení spočívá v jeho aplikaci na jím souzený případ úpadce podléhající režimu zákona o konkursu a vyrovnání. Ústavní soud při posuzování vzájemného vztahu výše uvedených právních ustanovení vychází především z ústavně zakotvených základních práv tak, jak to odpovídá požadavku úcty k právům a svobodám člověka a občana, jakožto základu právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Primát jednotlivce před státem (čl. 1 Listiny) je třeba respektovat i při střetu základních práv s obecným zájmem státu.

28. Vlastnické právo jako právo základní, jehož ochrana je napadeným ustanovením dotčena, je chráněno čl. 11 Listiny. Podle věty první a druhé prvního odstavce uvedeného článku Listiny má každý právo vlastnit majetek a vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Z uvedeného ustanovení Listiny nelze žádnou interpretací dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka. V posuzované věci však aplikací napadeného ustanovení nutně k takovému neodůvodněnému zvýhodnění státu dochází a předmětné ustanovení tak de facto státu, reprezentovanému v daňových věcech správce daně, přiznává privilegované postavení oproti ostatním konkursním věřitelům. Naproti tomu derogace napadeného ustanovení, ke které přistoupil zákonodárcem zákonem č. 296/2007 Sb., stát nijak nezvýhodnila, neboť za předpokladu řádného uplatnění jeho pohledávek podle ustanovení § 20 ZKV u něj nedochází k žádné výraznější újmě, resp. újmě nikoliv větší než u ostatních konkursních věřitelů. Ústavní soud se v tomto závěru shoduje se svými již dříve učiněnými závěry ve shora citovaných nálezech, na jejichž argumentaci pro stručnost odkazuje.

29. Ústavní soud neshledává důvod se odchýlovat od svých závěrů přijatých v uvedených nálezech ani pokud jde o stěžovatelem namítané přesvědčení, že otázka vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty může být posuzována a rozhodována jen z hledisek a podle právních předpisů veřejnoprávních. Ve zmíněném nálezu sp. zn. III. ÚS 648/04 Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV je zvláštním právním předpisem ve vztahu k ustanovením zákona o správě daní a poplatků zakotvujícím nepřipustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž soukromoprávních a veřejnoprávních pohledávek a jako takové má proto v pozici speciální úpravy přednost před úpravou obecnou, obsaženou ve zmíněných ustanoveních zákona o správě daní a poplatků (viz již dříve provedená rekapitulace dosavadní judikatury). Uvedenou argumentací lze dospět k obdobnému závěru i v nyní posuzované věci, pokud jde o vztah ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV a napadeného ustanovení § 105 odst. 1 věty třetí zákona o DPH.

30. Ústavní soud ve své ustálené judikatuře opakovaně zdůrazňuje přednost ústavně konformní interpretace právního předpisu nebo jeho jednotlivého ustanovení před jeho zrušením. V posuzovaném návrhu napadené ustanovení § 105 odst. 1 věta třetí zákona o DPH představuje kogentní úpravu, kterou nelze překlenout ústavně konformní interpretací, neboť její kategorický charakter neumožňuje adresátu (správci daně) se od této úpravy odchýlit, aniž by nejednal contra legem.

31. Vycházejí z výše uvedených argumentů dospěl Ústavní soud v posuzované věci k závěru, že ustanovení § 105 odst. 1 věty třetí zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění před novelizací provedenou zákonem 296/2007 Sb., neumožňovalo obecným soudům dostát svým povinnostem při ochraně základních práv a svobod konkursních věřitelů při přezkoumání rozhodnutí správce daně o započtení daňového přeplatku na úhradu daňového nedoplatku ve správním soudnictví, což představuje nerespektování principů zakotvených v čl. 11 odst. 1 Listiny. Ústavní soud proto návrhu navrhovatele podle čl. 95 odst. 2 Ústavy vyhověl s tím, že s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou důsledky shledané protiústavnosti orgány veřejné moci povinny promítnout do své rozhodovací praxe, tedy při řešení konkrétních případů citované ustanovení neaplikovat.“

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nemohl dospět k jinému závěru, než k tomu, že se stěžovatel dopustil nezákonnosti, naložil-li s přeplatkem, který vznikl žalobci v důsledku uplatnění nadměrného odpočtu, postupem podle ustanovení § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a ustanovení § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty jej použil na úhradu jiných daňových nedoplatků žalobce, a přitom nevzal v úvahu ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání; tím se dopustil nepřipustného započtení pohledávky a zvýhodnění oproti jiným věřitelům.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů rozhodl o kasační stížnosti tak, že ji jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval při tom bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce - firma KOPPA, v. o. s. ve věci úspěch měla a má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před kasačním soudem. Nejvyšší správní soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 5712 Kč, kterou představují náklady zastoupení advokátem (dva úkony právní služby po 2100 Kč za jeden úkon podle ustanovení § 7 a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ke kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a/ a d/citované vyhlášky), dva režijní paušály po 300 Kč za jeden paušál podle ustanovení § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky) a daň z přidané hodnoty ve výši 912 Kč (§ 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a/ zákona č. 235/2004 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu